

Conta la llegenda que a una xicoteta aldea dins d'un verd bosc situada a centenars de quilòmetres d'una població van ocórrer una sèrie de desgràcies i els habitants d'aquesta van acabar abandonant la seua llar. Es van dur a terme desenes d'investigacions on van trobar diferents escrits, cabanyes i restes d'una espècie de ritual, però mai es van saber les desgràcies, les causes, ni on se'n van anar els habitants d'aquesta aldea. Hi va haver moltes hipòtesis que deien que podia haver-se tractat d'una plaga d'insectes que portaven malalties o d'atacs d'animals salvatges, però cap d'aquestes es va demostrar. Amb el pas dels anys, la gent va començar a dir que havia sigut una maledicció i ningú va tornar a anar.

Vint anys després que pararen les investigacions, Júlia i Albert, dos detectius aficionats a viatjar van escoltar aquesta història i van decidir buscar les restes de l'aldea i investigar els fets. Molts dels companys de treball dels detectius els van advertir que era una pèrdua de temps anar-hi ja que no hi quedava res i a més era terrorífic. Però la parella de detectius no va fer cas i van decidir explorar-ho.

Una setmana després de prendre la decisió ja es trobaven al començament del riu que portava al bosc on se situava l'aldea. Es desplaçaven amb un vehicle 4x4 on portaven tot tipus d'armes per si patien qualsevol atac d'animals, menjar i roba per a molts mesos. Segons les investigacions, les restes de l'aldea es trobaven riu amunt, així doncs, els detectius van començar el seu trajecte.

Ja portaven dos dies de viatge quan una vesprada, Júlia observant el riu es va adonar que eixia un xicotet afluent que acabava en un forat, on l'aigua feia un remolí. Li va paréixer curiós i tots dos van baixar a observar-ho. Amb una pala van cavar un gran forat al costat i, de sobte, van descobrir una gran cova situada baix del riu. Des de la superfície no es podia veure res, però sí s'escoltaven sorolls. A Júlia li va cridar molt l'atenció, ja que a l'informe de la investigació no es mencionava res d'una cova. En canvi, Albert deia que probablement es tractaria d'un cau de conills i que els sorolls serien gotes d'aigua provinents del riu. Però Júlia era massa curiosa i no podia anar-se'n sense explorar aquell lloc. Aleshores van tirar una pedra pel forat per saber la profunditat i amb una corda van anar baixant. Van traure les llanternes, ja que era molt fosc i van descobrir que no estaven en un cau de conills. Dins la cova hi havia tota una sèrie de gots amb diferents líquids i una pintura d'un mapa a la paret, la qual estava molt banyada per la humitat i feia que fora quasi impossible apreciar-la. El que sí s'apreciava, però, era un número gravat a la pedra: 64. Aquest era el número d'habitants de l'aldea que les investigacions van poder esbrinar. Júlia començava a tindre por i Albert va tractar de mantenir la calma i va pensar que podria ser una espècie de frigorífic de medicaments usats pels habitants de l'aldea. No van trobar més pistes, per tant, van fotografiar els gots i la paret i van decidir tornar al vehicle per poder arribar a l'abandonada aldea.

De camí, Júlia va estudiar la imatge de la paret i dels gots i es va adonar que hi havia 64 gots i que 9 dels quals estaven buits! A més, al mapa es podia observar un gran camí. Júlia va pensar que era el riu i que es tractava d'un mapa del bosc on es trobaven. Al quart dia per la nit van arribar a l'aldea i van decidir fer un xicotet foc per a torrar la carn i les verdures, cosa que va fer que s'aproparen diversos pardals i conills. De sobte, Júlia va pegar un crit.

-Un home!

Albert es va girar de seguida però ja no es veia res.

-Deu haver sigut un mico, no crec que hi haja ningú en aquest lloc maleït, anem-nos-en al vehicle.

Van apagar el foc i van entrar a menjar dins del 4x4. Júlia seguia convençuda que el que havia vist no era un mico, sinó un home d'ulls negres amb una llarga barba negra la qual no s'hauria tallat en molts anys. Albert, per tranquil·litzar-la, li va dir que al dia següent anirien a investigar armats per tal de tindre més seguretat.

Ja era l'alba i els detectius van començar la seua investigació per l'aldea. Tal com deien els companys de treball, no hi quedava quasi res, solament restes dels murs de les cabanyes i un gran cercle fet amb pedres al mig, el que es pensava que havia estat un ritual. Van seguir investigant però no van trobar res que fora important, ni res relacionat amb la cova i els gots. Tampoc van tornar a veure aquell ésser de la nit anterior. Finalment van decidir tornar al vehicle. De camí van passar pel cercle fet de pedres, on Albert va observar que hi havia alguns insectes morts. Va pensar que potser hi havia algun animal mort baix l'arena i això explicaria els insectes, però Júlia, que sempre anava més enllà, va comentar que podria ser un cos d'un humà que havien sacrificat i això explicaria el cercle de pedres. Per tal de comprovar-ho van agafar la pala i van començar a cavar. Van estar una bona estona cavant fins que Albert va trobar un os, però no es podia apreciar si era d'un humà o no, així que van seguir llevant arena. De sobte, Júlia va començar a cavar molt ràpid fins que es va quedar totalment quieta i bocabadada: havia trobat 9 cranis junt amb restes dels esquelets, un al costat de l'altre. Albert va anar de seguida i no va saber reaccionar. El número de caps trobats era el mateix número de gots que hi havia buits a la cova! Tot seguit, els detectius estaven fotografiant l'escena quan van sentir la veu d'una xiqueta.

- Papi he trobat una ciutat perduda.

Es van girar ràpidament i van veure una xiqueta d'uns sis anys d'ulls i cabells negres. Seguidament va aparéixer el pare amb els mateixos trets.

- Pensava que les investigacions s'havien acabat fa anys-. Va dir l'home quan va veure a Albert i Júlia.

Albert va explicar que eren detectius i va preguntar al pare què feia per aquell lloc amb la seua filla. La xiqueta va respondre que vivien a una granja en mig del bosc i que havien anat a jugar. El pare va observar els nou esquelets que havien trobat i va preguntar què havien descobert. Els detectius, molt sorpresos de la situació i una mica desconfiats, van dir al pare que abans de contar-li què havien descobert, havien d'investigar-lo a ell i si era possible, la granja on vivia. L'home no es va oposar i va acceptar, ja que volia respostes dels fets que havien ocorregut anys enrere. Els quatre van pujar dins del vehicle i es van dirigir cap a la granja. Durant el trajecte, el pare, que es deia Roc i tindria al voltant uns 40 anys, va contar la seua vida a Albert mentre Júlia jugava amb la xiqueta per tal que no escoltara la conversa.

-Jo vaig nàixer ja en la granja i des que era menut sabia que hi havia una aldea a uns quants quilòmetres de casa, però els meus pares mai em van portar ni van parlar d'aquell lloc. Vaig estar uns quants anys a la ciutat on vaig conèixer la meua dona i anys després vaig tornar a la granja amb ella. Durant els següents anys no vaig tindre quasi relació amb els meus pares. Mon pare era molt vell i quasi no eixia de l'habitació, mentre que ma mare es passava els dies passejant pel bosc. Va ser durant aquella època quan va desaparéixer l'aldea i solien vindre policies a la nostra granja. Un dia d'aquells, la meua

dona i jo vam escoltar una discussió i al matí següent, mon pare se'n va anar al bosc i ma mare va morir a la seua habitació, però mai es va saber la causa. Passaven els dies i mon pare no tomava. Vam començar a tindre por i vam avisar els policies, que van tractar de buscar mon pare, però no el van trobar mai.

-Aleshores l'home d'ulls i barba negres que em va paréixer veure ahir ha de ser ton pare!  
-va dir Júlia, que estava escoltant tot el que estava dient Roc.

-Hauríem d'avisar els nostres companys i reunir un equip de recerca. -va dir Albert de seguida.

Roc, que no sabia com reaccionar, va acabar de contant-ho tot.

-Després de la mort de ma mare i la desaparició de mon pare, els policies ens van aconsellar anar-nos-en a la ciutat i això vam fer. Allí vam tindre la nostra filla i l'any passat vam decidir tornar una temporada a la nostra granja.

Albert li va preguntar si van investigar la mort de la mare, però ell va dir que no, ja que era una dona molt vella que patia diferents malalties i probablement haguera sigut un atac al cor o alguna cosa per l'estil. Finalment, tots van arribar a la granja, on van avisar l'equip de detectius per què hi anaren el més prompte possible.

Una vegada en la granja els dos detectius van revisar l'habitació on va morir la mare i van trobar un got buit, el qual els va cridar l'atenció ja que els va recordar als gots buits de la cova. Júlia va preguntar a la mare de la xiqueta, que es trobava a l'entrada de l'habitació, si el got sempre havia estat damunt de la taula. La dona va respondre que sí, que era el seu got del te que es bevia tots els dies. Júlia es va quedar pensant i de sobte va anar ràpidament on estava Albert.

-Hem de tornar a la cova, crec que els gots contenen verí!

-Tens raó, Júlia. Pot ser els nou cadàvers que vam trobar foren enverinats ja que hi havia 9 gots buits a la cova. I segurament qui va enverinar els habitants de l'aldea va ser qui va enverinar la mare de Roc.

- Estic segura que el pare de Roc està darrere d'aquests crims.

Abans de tornar cap a la cova, els detectius van contar a Roc i la seua dona tot el que pensaven haver descobert i tots dos es van preocupar. Els detectius els van aconsellar anar-se'n a la ciutat perquè durant els pròxims dies es duria a terme una investigació policial i una recerca del possible assassí i podrien córrer perill. La família va seguir les indicacions dels professionals, van donar el seu contacte per poder rebre informació i van marxar a la ciutat.

Ja era de nit, la família ja havia marxat i els detectius van preparar tot el material necessari per la recerca del possible assassí, però van decidir quedar-se a dormir a la granja i començar la ruta cap a la cova al mati següent. Els detectius es van despertar amb una sèrie de sorolls que venien de fora: era l'equip de recerca i tots els companys detectius. Albert i Júlia es van preparar i van marxar junt amb els policies cap a la cova.

Uns quants quilòmetres abans d'arribar, Júlia va ordenar que anaren només un grup menut de persones a peu, ja que podrien cridar l'atenció i fer que l'home de barba negra

fugira. Així doncs, els dos detectius i tres policies més van començar a caminar mentre la resta de l'equip inspeccionava el bosc.

Després de moltes hores de trajecte, els detectius van arribar a la cova. Esperaven trobar al possible assassí, per tant van baixar per la corda silenciosament i amb una arma cadascun d'ells. Però quan van arribar a l'interior no van trobar ningú.

En canvi, la resta de policies van pentinar tot el bosc i van trobar possibles petjades d'un peu humà. Es va fer de nit i cada vegada era més difícil veure. Van encendre diverses torxes. De sobte, van poder apreciar una ombra que pareixia moure's, van tractar de seguir-la però va desaparèixer entre els arbres. Hi va haver uns minuts de tensió, que es van trencar amb l'impacte d'una fletxa a un dels arbres.

-Ens està atacant!

Ràpidament els policies van començar a disparar cap als arbres, fins que l'arc amb un parell de fletxes van caure d'un arbre a terra.

-Penseu que li hem disparat?

-No estic segur, però pot haver escapat.

Van buscar per la zona i van observar restes de sang i van decidir seguir-les. El possible assassí estava ferit i no tenia cap arma, així seria més fàcil atrapar-lo. Van comunicar les notícies amb els seus companys, que en eixe moment acabaven d'entrar a la cova. Aquests es van preparar per la possible arribada del seu objectiu.

Passaven les hores i no hi havia ni rastre de l'home. Va caure la nit i els detectius que es trobaven a la cova ja volien eixir, però van decidir mantenir la seua posició una estona més. Sotadament, van començar a caure pedres del forat de la superfície, els detectius van guardar silenci i es van quedar totalment quiets per tal que si qui tirava pedres era l'assassí, no s'adonara que hi havia algú a la cova. L'estratègia va funcionar i efectivament, segons després va entrar a la cova l'home d'ulls negres i barba negra, amb un tret al braç i tot cobert de sang. L'home, que ja no tenia forces, va caure a terra plorant quan va veure els detectius armats.

-Jo no vaig ser, ho jure per la meua vida! -va exclamar aterrit.

Els detectius, molt sorpresos pel que acabava de dir l'home, van baixar les armes i li van demanar respostes. A la cova ja es trobaven també la resta de l'equip de detectius. L'home va començar a parlar.

-Aquesta història comença quan jo tenia uns 20 anys i vivia a la meua granja amb els meus pares. Érem conscients que hi havia una aldea a uns quants quilòmetres, però per a nosaltres era irrellevant. Un dia d'aquells una xica jove anomenada Dana, va aparèixer a la granja. Tenia més o menys la meua edat i va dir que venia de la ciutat en busca d'un lloc on poder quedar-se ja que els seus pares l'havien abandonat. Els meus pares van decidir acollir-la durant un temps a la nostra granja, però va acabar vivint amb nosaltres. Mai vam saber la seua història, era una xica molt reservada. Cinc anys després, ella i jo vam tindre el nostre fill Roc i poc després van morir els meus pares ja que eren vells. Durant els següents anys vam criar el nostre fill fins que ell se'n va anar a la ciutat, on va conèixer la seua dona. Nosaltres seguíem vivint ací, cuidàvem dels animals i ens

ocupàvem de les nostres plantacions. Dana sempre havia sigut molt independent, però des que va tornar el nostre fill va començar a passar més temps sola: passejava pel bosc i poques vegades estava a casa. Anys després va desaparèixer l'aldea. Tots a la granja teníem por, però ella seguia eixint a passejar al bosc. Per curiositat, un dia la vaig seguir i em vaig quedar sorprès en veure la cova amb tots els gots i pintures de la paret. Vaig entrar dins i li vaig preguntar per tot allò molt enfadat. Ella em va dir que eren perfums, però jo no m'ho vaig creure, per tant, no li quedava altre remei que explicar-me el que estava passant. Va començar dient que abans d'arribar a la meua granja, vivia en la xicoteta aldea i es dedicava a crear perfums, però un dia la van veure bevent-se els líquids. Els aldeans la van acusar de bruixeria i la van desterrar, aleshores va ser quan va aparèixer a la granja. Va dedicar tota la seua vida a trobar una recepta que fora letal per tal de matar a tots els habitants de l'aldea com a venjança. Va trobar el verí perfecte, ja que no tenia color i podia mesclar-lo amb les begudes que tenien a l'aldea. Així doncs, va preparar 64 receptes amb el verí i per la nit posava una gota al got d'un aldeà. Va aconseguir matar a nou d'ells, fins que la resta d'habitants aterrits van enterrar les víctimes i van decidir fugir ja que pensaven que els havia caigut una maledicció. Júlia, que era massa impacient, va interrompre i va preguntar:

-I després tu la vas matar?

No!-va exclamar. -Va ser ella qui es va suïcidar amb el seu propi verí.

Tots el van mirar amb els ulls ben oberts.

-La nit d'abans de fer-ho, em va dir que els detectius possiblement anirien a la granja i que el més segur per no deixar pistes era suïcidar-se. -va continuar l'home. -Aquella nit vam tindre una discussió ja que jo no hi estava d'acord i no volia suïcidar-me. Ella em va advertir que si ella moria totes les direccions apuntarien cap a mi com a assassí, per tant al matí següent vaig fugir, vaig tancar l'entrada de la cova i me'n vaig anar el més lluny possible. Fa uns mesos vaig decidir tornar per poder observar el meu fill encara que fora des de lluny i en arribar, vaig descobrir els dos detectius i pensava que anaven a matar-me. Però el que no sabeu és que jo ja estic mort!

Va haver uns segons de silenci, i abans que els detectius parlaren, l'home ferit i vell va començar a desaparèixer com un fantasma mentre deia les seues últimes paraules:

-Les aparences i les injustícies són el pitjor verí que pot contenir un got!

**NOU GOTS BUIITS**